

Byla to VÝZVA

6/2023

foto Mirka Matějčkové, TOM Dakota (72. nedim)

ARCHA

ZPRAVODAJ O VÝCHOVĚ A VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTÍ A MLÁDEŽE

Výzva

Debata pro základky? Vzdělávání, na které ve škole nezbyvá prostor.

V Asociaci debatních klubů (ADK) vzděláváme už skoro 30 let děti a mládež metodou soutěžního debatování a soutěžní rétoriky. Ještě do nedávna jsme pořádali soutěže jen pro středoškoláky. Ale z našeho pohledu je zásadní, aby i mladší děti dostaly příležitost věnovat se ve volném čase aktivitě, která jim pomůže kriticky myslet nebo vyjádřit vlastní názor. To a mnoho dalšího jsou dovednosti, které jsou v dnešní společnosti klíčové, ale ve školních lavicích velmi často prostor nedostávají. Na začátku loňského školního roku jsme proto spustili pilotní ročník soutěže Debatníada, debatního programu pro žáky základních škol. A myslíme, že se vydařil.

Na začátku jsme museli žáky s debatou seznámit. Soutěžní debata totiž není jen volné povídání. Má přesně daná pravidla, aby účastníkům co nejvíce pomohla naplňovat vzdělávací cíle. Ale strach z pravidel děti mít nemusí. Právě i díky nim může být debata soutěžní, a učení tak probíhá zábavnou a přitažlivou formou. A tak jsme navštěvovali základní školy v celé republice, pořádali pro žáky workshopy a debatu jako prostředek zábavy i učení jim představili. Pak už začala samotná soutěž. Její podstatou je pomocí logické, promyš-

lené a fakty podložené argumentace prosadit své řešení podstatného společenského problému. Dvoučlenné týmy soutěžících se tak zamýšlely například nad tím, jak motivovat české děti ke sportu, jak správně využívat umělou inteligenci nebo jak upravit aktuální systém známkování. Musely vymyslet vlastní plán, jak ve světě, kterého jsou nedílnou součástí, něco zlepšit.

Do soutěže se zapojilo 24 základních škol. Nejlepší dvojice se probojovaly ze školních přes regionální kola až do celorepublikového finále. Otázka finále zněla: „Jak motivovat české občany k vyšší volební účasti?“ Na tu se nejlépe podařilo odpovědět žákům z nižšího stupně Gymnázia Šlapanice a stali se tak celkovými vítězi. Byla to výzva? Rozhodně. A to nejen pro nás, ale především pro debatéry. Museli posbírat odvahu mluvit před lidmi. Museli se naučit dovednosti z nespočtu oblastí, jako jsou argumentace, rétorika, kritické myšlení, mediální gramotnost nebo týmová práce.

Proto výzvu přijímáme! Debatěři svou energií, aktivitou a výkony prokázali, že debatovat s nimi má smysl. Debatníada tak letos pokračuje!

Jestli chcete, berte prosím tyto řádky jen jako příklad. Jsem si totiž jista, že podobně jako ADK je na tom s nejrůznějšími výzvami většina spolků a dalších organizací pracujících ve prospěch dětí a mládeže. Ostatně, obsah této Archy mi dá nejspíš za pravdu...

*Barbora Lacinová
předsedkyně představenstva Asociace
debatních klubů, z.s.*

Zpravodaj ČRD o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace
Ministerstvem
kultury: MK ČR
8135

Tematická skupina 13/A8,
ISSN 1212 – 5016
Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s.p.,
odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259 / 99 ze dne 29. 3. 1999

Redakce:

Jiří Majer – vedoucí redaktor

Adresa redakce:

Česká rada dětí a mládeže,
Senovážné náměstí 977/24,

110 00 Praha 1

tel.: 211 222 870

e-mail: archa@crdm.cz

IČO: 68379439

Grafická úprava, sazba a lito

Michala K. Rocmanová, akad. mal.

Tiskne REFOS, Praha

25. ročník

Toto číslo vyšlo v listopadu 2023.

*Fotografie z archivu ČRD
a jejich členských organizací.*

*Foto na titulní straně Mirka
Matějková, TOM Dakoti Česká Lípa
(72 hodin)*

Zpravodaj Archa je nekomerční
tiskovinou, která není určena
k prodeji. Tisk zpravodaje finančně
podpořilo Ministerstvo školství,
mládeže a tělovýchovy.

*Podrobné informace ke zpravodaji
Archa: <http://crdm.cz/archa>*

Napříč Prahou PŘES 3 JEZY

Tradiční závod vodních skautů, který se jezdí už od roku 1939, je výzvou pokaždé. Pražské šlajсны – tedy propustě v jezech – se totiž otevírají vodákům jen jednou do roka, a tak není, kde jejich sjezd natrénovat. Po závodu, kterého se letos 28. září účastnilo 229 závodních posádek, následuje ještě „volné splutí“ pro veřejnost. V propusti Šitkovského jezu bylo napočítáno rekordních 1678 projíždějících lodí.

<https://3jezy.skauting.cz>

*Autoři fotek shora zleva
Dalibor Bambas, Karel Jirásek 2x,
zprava Dalibor Bambas,
Tadeáš Boněk 2x*

Víc než jen BRÁNA

Spojili jsme Hudební festival Brána s workshopy pro děti

V říjnu mě čekala velká výzva: rozhodli jsme se s naším klubem uspořádat oblastní (pražské) kolo hudebního festivalu Brána – tradiční akce České táborské unie (ČTU). Nemám moc ráda soutěže, a už vůbec ne poměrování v umělecké oblasti, proto jsem se rozhodla pozvat nejen ty, kteří chtějí soutěžit, ale všechny děti, které by si chtěly vyzkoušet nějakou muzikantskou dovednost.

Oblastní kolo hudebního festivalu Brána bylo plánováno na 7. října 2023, a od samotného začátku jsem si byla vědoma, že to bude velká výzva. Proč? Protože to bylo poprvé, kdy jsem měla možnost stát se hlavním organizátorem takové události.

Česká táborská unie

Připravit festival, který přináší nejen hudbu, ale také atmosféru tvořivosti a sdílení, nebylo jednoduché. Museli jsme vybrat vhodné místo, zajistit technické vybavení, zvukaře, koordinovat lektory a také soutěžící účastníky.

A koneckonců jsme chtěli připravit veškerý komfort – tedy i zajistit stravování.

A to všechno s omezenými finančními prostředky a dostupnými zdroji.

Kromě samotného festivalu jsme se rozhodli posunout hranice výzvy ještě dál a uspořádat workshopy pro

děti, které budou spojeny s hudbou, tancem, rytmem a kreativitou. Jak napsat písničku, jak cítit a udržet rytmus nebo jak pracovat s vlastním hlasem – to byly jen některé z dovedností, které jsme chtěli dát ochutnat účastníkům se dětem.

A co byl výsledek? Co se povedlo a kde byly rezervy? Jaké poučení si vezmu do dalšího ročníku?

Co se povedlo:

- Sehnat skvělé lektory: Moniku Sonk (písničkářku, kytaristku i hráčku na klávesové nástroje, vítězku pražského kola Porty), Janu Burášovou (zpěvačku, učitelku a herečku), Annu Kašparovou (tanečnici, lektorku tance, vítězku mnoha tanečních soutěží), Štěpána Krtičku (bubeníka v kapele The Colorblinds, režiséra, herce a skladatele) a nakonec Ondřeje Vyhnala (písničkáře, multiinstrumentalistu a loopera).
- Vyzkoušet si catering vlastními silami (zahrnovalo jak objednání 30 pizz přes donáškovou službu, tak přípravu vlastních pomazánek a upečení koláče).
- Zajistit ozvučení akce (děkujeme zvukaři Marku Fialkovi).
- Zajistit organizaci dobrovolníky z našich klubů (děkujeme oddílu Bílí Delfíni z TK Modrý Kruh a Klubu TK Tasajen a TK Zásكالák).

Kde jsou rezervy:

- Zajistit dostatek účastníků – jak v soutěži, tak na workshopy (na poslední chvíli jsme obeslali i Dětské domovy v Praze a dorazila sedmičlenná skupina z Dětského Domova z Dobřichovic se dvěma vychovateli ☺)
- Finanční zajištění (dotace od ČTU ani účastnický příspěvek nepokryl veškeré náklady, proto děkuji svému muži, který zasponzoroval ztrátu z akce ☺)

V soutěžní části jsme uvítali 7 zpěvaček ve věku od 9 do 15 let. Úroveň byla vysoká. Do finále jsme poslali v kategorii do 15 let Rozálii Boumovou (ZUŠ Nehvizdy) v kategorii 15–18 let Františku Vondruškovou (ZUŠ Orphenica Praha). Přijďte jim fandit na finále, které se koná 9. prosince v Sokolovně v Řepích v Praze. Informace zde: <https://festivalbrana.cz/aktuality/finale-brany-2023-v-praze>.

Festival Brána se stal příjemným, i když velmi komorním, kulturním zážitkem pro všechny účastníky. A workshopy pro děti? Ty se setkaly s obrovským zájmem a děti odcházely s novými dovednostmi a zážitky, které je budou inspirovat do dalšího života. Děkujeme za pochvalu od nich ☺ a jejich odvahu

pouštět se do neznáma. Zejména smyčky, které vytvořily s Ondrou v rámci workshopu loopingu (*díky loopingu – smyčkování můžete nahrávat krátké úryvky zvuku a opakovat je znovu a znovu, abyste vytvořili zcela novou hudební frázi nebo texturu, pozn. red. Zdroj: loopazon.com*) byly originální! A my jsme měli ještě dobrý pocit z účasti dětí z dětského domova. Dostali jsme od nich skvě-

lou zpětnou vazbu „Chtěla bych moc poděkovat za nádhernou sobotní akci, kterou si děti užily. Ne často se stává, že se podaří zavděčit všem našim pubertákům, ale vám se to povedlo!“ napsala nám pracovnice Dětského domova Dobřichovice.

Byla to výzva, kterou jsme směle přijali, a byli jsme odměněni radostí, kreativitou a nadšením všech zúčastněných. Je to připomínka, že i když jsou výzvy občas náročné, jsou také zdrojem inspirace a růstu.

A tak se ptám vás, jakou výzvu jste naposledy přijali a jaký byl výsledek? Možná právě teď čekáte na svou vlastní „Bránu“ do dobrodružství a nových zážitků.

*Lenka Fialková, místonáčelnice
Česká táborská unie,
TK Modrý Kruh Praha, p.s.*

Hobiti na HŘIŠTI

Na otázku, jakou výzvu jsme přijali, máme v naší přední hlídce jedno-duchou odpověď. Letos jsme měli poprvé za sedm-náct let, co pořádáme tábory, tábor na své vlastní táborové základně v Kokašicích.

Myslím, že poprvé jsem to nahlas zmínil na táboře ‚Pouští a pralesem‘ v Řepici v roce 2018. Byl poslední večer, u ohně už jsme seděli jen já, kazatel Jirka a zásobovač Dan. Do kroniky jsem to tenkrát zapsal takto: „Mluvili jsme třeba i o tom, že bychom do budoucna měli vybudovat své tábořiště. Moc to sice nechápali, ale on k tomu ten čas dozraje.“ Moc dobře si pamatuji, že Dan mě upozorňoval, ať si uvědomím, kolik je

to věcí. Co všechno bychom museli sehnat, koupit, vyrobit? Kde bychom to uskladňovali? Prostě to byla nereálná představa.

Jirka seděl, poslouchal Dana, přikyvoval a pak se podíval na mě a prohlásil: „Tak o tomhle mě budeš muset ještě dlouho přesvědčovat.“

A já nehodlal tlačit na pilu. Říkal jsem si, že pokud by se tento můj sen v nadcházející desetiletce splnil, bude to paráda. Moc dobře jsem si uvědomoval, že Dan má pravdu a že to všechno stojí statisíce, které nemáme, a že to opravdu nemáme kde skladovat.

Ale copak tohle je pro Boha problém? Letos se ukázalo, že není. V obci Kokašice nedaleko Konstantinových Lázní bylo nevyužívané fotbalové hřiště. Začali jsme komunikovat se zastupitelstvem obce a pomalu je získávali pro myšlenku pronájmu tohoto prostoru. Díky MASce (*Místní akční skupina*) Český Západ jsme dostali dotaci z Programu rozvoje venkova ČR na pořízení podsadových stanů a velkého party stanu. Další nemalé prostředky nám poskytli rodiče dětí chodících do přední hlídky a přátelé. Díky tomu jsme mohli letos na jaře začít dělat terénní úpravy, abychom

měli kde stany postavit, protože plochu bývalého hřiště jsme toužili nechat volnou pro hry. Na přilehlém pozemku jsme také vybudovali hřiště na volejbal, nové ohniště, které jsme obložili kamením, a zprovoznili jsme záchody a koupelny po fotbalistech – což nebyla jednoduchá ani levná záležitost.

Hodně jsme se tam letošní jaro nadřeli. Ale díky nadšení dětí, juniorů a vedoucích se to všechno zvládlo a letos začátkem srpna jsme na bývalém fotbalovém hřišti mohli mít první tábor s tématem Hobit. Tábor jsme si užili, na tábořišti nás čeká ještě hodně práce, abychom si ho zvelebili k obrazu svému, ale v kontextu toho, co se nám povedlo letos, už půjde jen o drobnosti.

A protože jsme šestnáct let pořádali tábory na pronajatých tábořištích a moc dobře víme, že není jednoduché sehnat vhodné volné tábořiště, budeme tu naši současnou táborovou základnu také rádi půjčovat. Třeba to pomůže nějakému jinému oddílu k splnění snu o své táborové základně.

*Milan Trávníček
velitel 63. přední hlídky Royal Rangers
v Konstantinových Lázních*

Naše léto S AIKIDEM

Hodně cvičení a práce v Praze a také cesty za aikidem po celé Evropě. Léto je pro nás v Aikido Praha Vinohrady velmi intenzivní čas. Léto znamená příměstské tábory, soustředění, letní školy – ve městě, u moře i v horách.

Na začátku léta pořádáme dva týdenní příměstské tábory pro děti ve věku 6–12 let. Vedou je převážně naši „mladí dospělí“ aikidisté pod supervizí starších učitelů a asistují jim středoškoláci ze skupin mládeže. Tak jsou tyto tábory zábavou pro děti a zároveň učitelskou

**AIKIDO
VINOHRADY**

školou pro naši mládež, kde získávají odpovědnost, kompetence i sebedůvěru. Program táborů je velmi pestrý, kromě pohybu v tělocvičně a přírodě je pro děti připravená spousta aktivit spojených s japonskou kulturou – kaligrafie, sushi, malování triček, jezení hůlkami... Často se nám pak stává, že děti odpoledne chtějí zůstat na táboře a nejít s rodiči domů. Doslova pár hodin po skončení těchto táborů jsme nastoupili do aut a vydali se na dlouhou cestu. Cílem byl francouzský ostrov Oleron na atlantickém pobřeží. Někteří ho znají kvůli tomu, že těsně u něj stojí slavná pevnost Boyard. Aikidisté však vědí, že tam už 30 let probíhá intenzivní dvoutýdenní letní škola. Ve výpravě nás bylo 13, z toho 9 středoškoláků a vysokoškoláků. Tento výlet je vždy plný cizokrajné kultury, slunce, přírody a kulinářských

zážitků – spíme ve stanech, koupeme se v moři, chodíme na místní trh. A užíváme si příjemně dynamické cvičení, kterým je francouzské aikido známé.

Po návratu domů jsme měli týden volno, během kterého jsme samozřejmě cvičili na pravidelných trénincích v Praze – ty probíhají souvisle během celého roku, takže i o prázdninách. Pak jsme vyrazili na Vysočinu do Třebště u Jihlavy, kde máme už 15 let naši letní školu. Je to týden, kdy všichni cvičíme, jíme a spíme pod jednou střechou – v místním Sokolském domě. Každý den je 6–7 hodin tréninku, zbylý čas trávíme odpočinkem, deskovkami a rozhovory. Na tuto

akci chodí všechny věkové kategorie – od čtrnáctiletých pubertáků až po seniory. A tak je to skvělý prostor na propojování našich skupin, mezigenerační výměnu a prohlubování přátelství.

Naproti tomu následné soustředění mládeže ve Slovenském ráji je záležitostí čistě pro mladé aikidisty od 15 do 20 let. Už mnoho let se tam setkáváme s našimi přáteli ze Slovenska a Ukrajiny a doslova uprostřed národního parku cvičíme a chodíme na túry. Letošní dobrodružství zpestřila půldenní ferrata a výlet na horských kolech.

Nakonec léta jsme opět jeli za hranice – na konci prázdnin jsme vyrazili do Berlína na mezinárodní setkání Aikido Summer. Naše výprava měla přes deset středoškoláků a mladých

dospělých a na čtyřdenním soustředění jsme cvičili, objevovali Berlín a poznávali další aikidisty z mnohých klubů, organizací a krajín. Času na to bylo dost, většina z nás totiž spala společně v tělocvičně.

Léto jsme zakončili v Praze – v září jsme u nás pořádali v rámci evropského týdne sportu velký International

Aikido Marathon. Na 24hodinové cvičení přijelo kolem 120 hlavně mladých lidí z 20 evropských krajín a užili si maraton tréninků pod vedením 6 instruktorů a 6 instruktorek. Členové našich skupin mládeže měli na starosti organizaci akce na místě, takže si k intenzivnímu cvičení navíc rozdělili přípravu sálu, práci na recepci, chystání občerstvení nebo obsluhu audiotechniky. Ještě dobře, že jich je tolik.

V tomto čase se už naplno probíhá školní rok a aikido sezóna – v našich dětských a mládežnických třídách je přes 100 členů a my máme opět plné ruce práce. Ale to už je jiný příběh – cesta pokračuje dál.

Martin Švihla

Aikido Praha Vinohrady

<https://www.aikidovinohrady.cz/>

Svojsíkův ZÁVOD

Jednou za dva roky se sjíždějí desítky chlapeckých a dívčích skautských družin ze všech krajů České republiky, aby porovnalý své schopnosti, dovednosti a znalosti v široké škále disciplín. Do celostátního se účastníci museli propracovat přes základní, okresní a krajská kola.

Velké finále Svojsíkova závodu je určené pro skauty a skautky ve věku 11–16 let a je vyvrcholením tradiční postupové soutěže čtyř- až osmičlenných skautských družin, která se pořádá již od roku 1946. Probíhá každé dva roky na třech úrovních – základní, krajské a celostátní.

Cílem Svojsíkova závodu však není jen změřený sil zúčastněných družin, ale hlavně podpora jejich fungování, spolupráce, obohacení oddílových programů a vedení k praktickému využití skautských dovedností. Letošního celostátního kola Svojsíkova závodu se zúčastnilo 31 skautských družin z celého Česka.

Díky vynalézavosti organizátorů, dobrovolníků ze skautského střediska Kalich Tábor a dalších středisek z okolí, na závodníky čekaly opravdu pestré úkoly. Stavěli model jaderné elektrárny, mákli si na Bechyňských schodech, putovali údolím Lužnice, jezdili na pramici, lovíli klíče ze slizu, ochutnávali jídlo budoucnosti, luštili šifry nebo stříleli z luku. Závod prověřil také jejich schopnost spolupráce, tvořivost, improvizaci, fyzickou zdatnost, znalost první pomoci nebo orientaci ve skautské historii či informacích.

Celý závod je vždy protknut tzv. symbolickým rámcem –

letos účastníky provázal příběh Františka Křížka a výroby energie a speciální aplikace s nahrávkami, z nichž získávali informace.

Junák – český skaut

CHLEBOVÁ PEC u tomíků

Jirkovští tomíci v roce 2023 dokončili stavbu repliky barokní chlebové pece. Plně funkční pec si postavili vlastními silami na zahradě u své klubovny v Jirkově.

Tomíci na letním táboře v roce 2022 pekli táborový chléb celých čtrnáct dní. Tato dovednost byla na táboře vítaným zpestřením a ve velmi krátké době se naučili těsto připravovat bez účasti vedoucích. Ale po táboře to najednou bylo vše pryč. Vrátili jsme se do všedních dní ve městě a dovednost zůstala na táboře. Nechtěli jsme to tak nechat. A takto nevinně to začalo. Brouzdání po netu přineslo kontakt a následně byla na světě hromada cihel. Neúnavné prsty nadšeně běhaly po klávesnici a najednou byla ta krása před očima. Plán byl představen členům oddílu, u nichž sklídl velký úspěch. Tenkrát jsme měli v hlavě plán, v ruce knihu a první cihlu, když jsme vyřkli termín prvního veřejného pečení chleba u tomíků.

Cihly na stavbu bylo nutné dopravit z vrcholků Krušných hor do města. To se bez objednaného auta s větší kapacitou ložné plochy, než má osobní vůz, neobešlo. S tím nám pomohl tatínek člena oddílu. Musím přiznat, že čekání na termín svozu bylo dlouhé. Při plánování realizace bylo jasné, že hrajeme o čas, neboť léto bylo pryč, podzim přicházel a v zimě se stavět nedá.

Stavba pece probíhala postupně dle informací v knize, doplněná samostudiem, protože u stavby nám nepomáhal žádný zedník ani pecař. Tomíkům prošlo rukama téměř 1500 cihel, a to několikrát. Při přípravě nutných doplňujících prací jsme využili i znalosti ze školy, zvláště když jsme počítali kruhovou úseč.

Nejtěžší a také nejzajímavější byla stavba hlavní klenby pece a následně stavba krycí klenby. Na obrázcích a v popisu v knize na tom nic není, ale ve skutečnosti pro člověka mimo toto řemeslo to přinášelo hodně nového. Tímto však neříkám, že ostatní byla procházka růžovým sadem. Celá stavba je technicky velmi zajímavá. Tím myslím i to, co na první pohled vidět není.

Pec je postavena na dvou hlavních nohách, o které se opírá klenba. Klenba je přemostění, nese skutečně celou váhu pece. Klenbu bylo nutné obezdít, dokud podstavec pece netvořil pohledově kvádr. Ještě než přišla zima, a to bylo naší hlavní snahou, jsme na tento podstavec umístili cihlové hurdisky, které tvoří v útrokách pece pískové lože a zároveň slouží i jako tepelný izolant. Toto vše bylo opět obezděno. A to byl konec pracovní činnosti před zimou. Skutečně jsme pracovali až do konce listopadu, co nám jen teplota dovolila. Pak už další pokračování nebylo možné, neboť následnou etapou už bylo samotné stavění pece.

Při stavbě nám také v určitých dnech hrálo do noty počasí. Bez slunečního dne bychom neusušili písek, kterým bylo nutné zasypat pískové lože, abychom mohli vydláždít dno pece. Další víkendy již byly věnovány stavbě hlavní klenby, kterou bylo nutné postavit během jednoho víkendu, aby nám stavební plán pěkně frčel. Sváteční dny v květnu jsme využili k přípravným pracím a následně postavili druhou krycí klenbu. Mezi klenbami je nasypán říční kámen, což je také izolační vrstva, která má za úkol absorbovat teplo a udržovat jej v peci.

Měli jsme ještě nezaschlou maltu, a už jsme se vrhli na odstranění podložení vnitřní klenby. Tolik jsme se těšili na ten pohled na naší pece. Pohled to byl nádherný. Měli jsme postaveno.

Dalším úkolem bylo pec řádně usušit, vypálit. To probíhalo po dobu devíti dní. Každý večer a každé ráno bylo potřeba v peci zatopit a postupným přidáváním většího množství paliva zvyšovat teplotu v peci.

Zhruba v polovině sušení pece se to stalo. Pec nám praskla! Zajásali jsme. Divné, že? Ale je to tak, pec musí prasknout, a to viditelně na povrchu. Je to pochvala, kterou nám dává sama pec a říká tím, že jsme ji dobře postavili. V peci totiž při topení dochází vlivem tepla k velkému rozpínání a energie musí někud ven. Pec si musí ulevit, odfouknout, uvolnit to napětí. Pokud by prasklina nebyla viditelně zvenčí, bylo by jasné, že praskla uvnitř. Takové peci není pomoci. Dříve či později by se provalila hlavní klenba a pec by spadla.

Na sušení jsme hned navázali, pec zkušebně roztopili a chleba, rohlíky i maso upekli.

Pec je provozuschopná. Máme u klubovny repliku barokní pece a je plně funkční. Jsme na sebe hrdí a já jako vedoucí jsem hrdý na tomíky, neboť bez jejich účasti by pec nestála. Patří jim všem velké poděkování. Postavili jsme společně krásnou skrytě složitou stavbu. Takovéto pece v Čechách naleznete, staví je pan mistr pecař Závacký, od něhož máme i knihu, kterou napsal a podle které jsme stavěli. Ale naše pec je zvláštní – stavěli ji tomíci! Jsem hrdým vedoucím, protože mám oddíl plný pecařů.

Dostáli jsme našeho tomického slova – pec jsme postavili a termín veřejného pečení, který byl naplánován jen s cihlou v ruce, jsme dodrželi. Dne 26. 8. 2023 tomíci pekli chleba ve své, vlastníma rukama postavené peci. A je tu ještě jedna důležitá věc. Každý, kdo během stavby pece tu krásu a velikost viděl, pronášel slova „To je pecka“. A tak je naše pec pojmenována PECKA – naše „A-TOMova PECKA“.

Jiří Černer – Červenáček
hlavní vedoucí TOM Stopaři Jirkov

Více na našem profilu

<https://www.facebook.com/stopari.tom>

72 HODIN podvanácté

Již podvanácté měli druhý říjnový víkend dobrovolníci příležitost zapojit se do celorepublikové akce s názvem 72 hodin, jejímž cílem je pomoci naší zemi, a především lidem, kteří v ní žijí. Akci pořádá Česká rada dětí a mládeže (ČRD M), a tak je nabíledni, že je určena právě především dětem a mládeži. Ty tak pod vedením koordinátorů mají často první možnost vyzkoušet si, jak organizovaně pomáhat. Česká rada dětí a mládeže v této akci funguje jako motivátor. Přináší nápady, zajišťuje podpůrný materiál a ve finále i drobné dárečky, kterými poděkuje každému účastníkovi.

Letošní ročník patřil mimo jiné osvětě a pomoci druhotným opylovačům. Pro účastníky připravila ČRD M pracovní listy a výukové video. Díky distribuci návodů, jak zbudovat hmyzí domečky, tak v nadcházejících chladných měsících najde přístřešek mnoho z nich.

Veliké oblíbené se mezi účastníky těší také vysazování zeleně. I v této oblasti dokáže ČRD M významně pomoci. V letošním ročníku rozdala 466 sazenic ovocných stromků a 723 sazenic okrasných keřů, které účastníci vysadili do veřejného prostoru. A co dalšího se podařilo během akce realizovat? Především se uklízelo, a to jak ve veřejných prostranstvích a lesích, tak i na školních a obecních po-

zemcích. Výjimkou ale nebyly ani akce organizované dětmi pro seniory či potřebné kamarády, organizovaly se sbírky pro zvířecí útulky, opravovaly se turistické a naučné stezky a veřejná hřiště, čistily se studánky, potůčky a řeky, stavěly ptačí budky...

To vše v celkem 560 individuálních projektech konaných po celé republice. Všem, kdo přidali ruku k dílu, patří velký dík. Akce oslovila na 28 tisíc účastníků, čehož si všimla i média. Bylo milé, že pomocnou ruku organizátorům v její propagaci podala i Česká televize a pozvala předsedu ČRD M Aleše Sedláčka na krátký rozhovor do ranního Studia 6. Fenomémem akce jsou každoroční tematická trička. Ta letošní pomáhala vytvořit ilustrátorka z Podještědí paní Lenka Petráčková. A povedly se jí náramně. Zájem byl takový, že byli organizátoři poprvé v historii nuceni trička dotisknout. Letošní ročník se tak po všech stránkách povedl.

Poděkování patří také všem partnerům, kteří akci dlouhodobě podporují, především pak Ministerstvu školství, tělovýchovy a mládeže, které nad akcí od počátku drží ochrannou ruku. Dále také České poště, bez jejíž pomoci by se na místo jen stěžl dostalo na tisíc balíčků s podporou a odměnami, jež organizátoři každoročně zasílají koordinátorům akcí.

72 hodin

Jiří Gurecký
manažer projektu 72 hodin
foto archiv ČRD M

Náš první MLOK

Na podzim 2017 jsme s kolegy z kanceláře ČRDM a dalšími dobrovolníky v rámci projektu 72 hodin v Draháňském údolí vytvořili tůň v zákrutech potůčku...

Náš tehdejší průvodce nám zaníceně vyprávěl o mlócích, prý žijí o údolí dál, v okolí Bohnického potoka, a bylo by žádoucí, aby se přestěhovali i do Draháň. Nejde je tam však přenést, ale připravit pro ně vhodné prostředí, aby se tam sami přestěhovali.

Tůň jsme vykopali asi deset, s pěknými přítoky a hrázkami. O kousek níž v zátočině potoka už nějaké další velké tůň vytvořil kdosi před námi.

O rok později vznikly při skautském institutu **Oddíly (v) přírodě**, později **Patronáty SI**, a náš 170. oddíl vodních skautů ZHSK u toho byl. Oddíly si mohly na mapě hlavního města vybrat chráněné přírodní území nebo přírodní památku, o kterou se budou dlouhodobě starat v součinnosti s odborem ochrany přírody Magistrátu. A my jsme si jako „své“ území vybrali právě Draháňskou rokli a nad ní se tyčící útes s hradištěm Zámka.

Každoročně se tedy aspoň jednou necháme převézt přívozem, a jdeme zkontrolovat, jestli tůň mají vodu, a pak nahoru na kopec, kde stříháme a vytrháváme svídu krvavou, která, jako správný plevel, by nejraději zarostla celé temeno skály. Také vyhrabáváme starou trávu, aby se tam mohly vysemenit hvozdíky. Na jaře tam kvetou fialky a žluté hvězdičky křivatce českého pravého, a na podzim se tu a tam povalují kulovitá ostnatá květenství „stepního běžce“ máčky ladní.

Tůň i svída zatím vypadají na nekonečný příběh. Předloni se údolím po nějakém přivalovém dešti prohnala velká voda, vymlela koryto příliš hluboko a horní tůň zanikly. Dolní tůň nacházíme občas rozryté divočáky a obvykle bez vody. Každoročně tedy opravíme přítok,

a každoročně doufáme, že to přeče jen mloky do Draháň přiláká. Za těch šest let jsme tam ovšem nepotkali ani žabku, natož čolka nebo mloka...

Také letos jsme znovu budovali hrázkou, prohrabávali přítok a kopali hlubší jámy pro tůň.

I nahoře na Zámkách si připadáme poněkud sysifovsky. Ačkoliv po našem nájezdu planinka vždy vypadá holá a bez keříků, další podzim na nás svída mává červenými lístečky a volá: *Ha ha, to se vám to loni moc nepovedlo, už jsem tady zas* 😊

Má to smysl...

Loni jsme si na hrabání staré trávy na planince dali trochu víc záležet. Tu a tam se v trávě krčil nějaký ten růžový kvítek slziček Panny Marie, tedy hvozdíku.

Letos nás po cestě nahoru chytil parádní plavák s vichřicí. Když déšť trochu ustal, rozhlédli jsme se kolem, a hle – na planince je hustě růžovo. Možná jen hvozdíky mají „svůj rok“ – a možná je to tím loňským hrabáním?

Ale zlatý hřeb odpoledne měl teprve přijít.

Odpoledne se k nám měli připojit další tři opozdilci, a už čekají s rodiči dole v údolí, až si je někdo vyzvedne.

Kdo se obětuje? Rádkyně Bobrů Kwakoš a rychlonohý Hrášek už vyběhají. Ještě připomínám: *Vemte si mobil!* Normálně techniku moc nepoužíváme, ale je po dešti, kluzko, dolů příkrý svah, tak pro jistotu...

Zpátky přibíhají v rekordním čase, a ještě schvácní ze šplhání do kopce hlásí: *Máme úlovek!*

A pak koluje mobil s fotkou mloka. Jásáme! Nádherný kousek! A v „našem údolí“! Tak přeče jen...

Máme radost, mrhnutí už nám nevádí. Naopak. Ideální mločí počasí 😊

*Michala K. Rocmanová – Káča, Junák – český skaut
foto Káča a Kwakoš*

Bylo to prima, byla to VÝZVA

Společenství harmonie těla a ducha z. s. (SHTD) je spolkem dětí a mládeže. Spolupracuje a organizuje pro Klub důchodců Horoměřice z. s. (KDH) poznávací a rehabilitační pobyty.

„To je škoda, už zas jedeme domů!“

Citovaný výrok zazněl od jednoho z účastníků na konci víkendového pobytu. Mnozí z nás jsme s ním souhlasili. Dospívající děti a mládež SHTD se předem připravily a již cestou autobusem zapojily do komunikace s důchodci. Připomněly jim krásy naší země, historicky významná místa – Tetín, Žebrák, Točnick, Zbiroh, národní kulturní památku kostel Přeštice aj. S jejich výkladem jsme si dále prohlédli vodní hrad Švihov i s pověstí o Půtovi, který dodnes na hradě straší!

Jako v minulých letech jsme se v podhůří Šumavy ubytovali v penzionu, který nabízí potřebné kvalitní podmínky, zvláště zázemí pro rehabilitaci (masérna, dvě sauny, vířivka, bazén, odpočívárna aj.). K úplnosti programu přispívají především dva maséři, a také přednášky. Předsedy KDH o zdravém způsobu života a správné výživě. Primáře pediatrické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice (VFN) Praha o riziku respiračních onemocnění, covidem, chřipkou počínaje a TBC konče. Zdravotní sestry o zásadách první pomoci, včetně resuscitační praxe na trenažeru KPR (kardiopulmonální resuscitace). Oživením programu jsou vždy vystoupení našich svěřenců ze SHTD, například výrazový tanec, ukázky rytířských ctností, recitace aj. Pro seniory je také důležitá jejich pomoc při nástupu a výstupu z autobusu, nošení zavazadel, dopomoc při různých aktivitách a rehabilitaci – mladí pomáhají všude, kde je třeba.

Čtenáře možná udiví, že píšeme o aktivitách pro seniory, když jsme spolkem dětí a mládeže, ale... Učíme je trojgeneračnímu dialogu, pomáhat starým lidem a mít ke stáří úctu. Praxe ukazuje, že se tyto celospolečenské principy u dospívajících spíše vytrácí a že je zapotřebí je posilovat. Mladí lidé bývají více zahleděni sami do sebe, málo vnímají okolní realitu, do které patří

i potřeba starým lidem pomáhat. To nám také umožňuje pětiletá spolupráce s Klubem důchodců Horoměřice, který aktivity financuje.

SHTD více než 30 let pečuje o zdravé, ale především o zdravotně a sociálně znevýhodněné děti a mládež z celé ČR (epilepsie, vzácná onemocnění, orgánové nemoci, onemocnění mozku a související psychosociální poruchy). Dále pečuje o děti z dětských domovů, z klokánků, o děti pěstounů, samoživitelů, z romského etnika a další. Klubové, víkendové a pobytové aktivity mají rovinu zdravotní, rehabilitační, tělovýchovnou, edukační, psychosociální, integrační a inkluzivní.

Často se nás lidé ptají, proč má naše činnost tak široký záběr, který vyžaduje zabezpečení různých profesí (pedagogika, tělovýchova, zdravotnictví, rehabilitace, psychologie aj.). Odpověď je jednoduchá, děti s různými problémy a handicapů tuto formu péče potřebují.

Již 30 let preferujeme rozumnou inkluzi – jednotu obsahu činností a edukace pro různé skupiny dětí a mládeže; zdravé, nemocné, chytré, opožděné, bohaté, chudší, městské, venkovské; nebrzdíme talentované, posílujeme znevýhodněné, nebo i pomáháme seniorům.

„Budujeme inkluzivní svět,“ prohlásil na jednom zasedání Evropské unie francouzský prezident Emmanuel Macron.

I my tomu chceme napomoci. A to je výzva!

Víme, že inkluze ve volnočasových aktivitách má pro děti zásadní význam, je mostem k inkluzi školní a páteří inkluze celkové.

Víme, že děti různých onemocnění se bez problémů a snadno poznávají, sblíží a pomáhají si.

Víme, že totéž platí o vztahu zdravých s nemocnými. Zdraví vidí a poznávají to, s čím se málokdy setkali a také sami od sebe chtějí pomoci. Někdy je až dojemné, jak například na každém kroku sledují kamaráda, u kterého viděli epileptický záchvat, nebo respektují pohybové nedostatky hendikepovaných v kolektivních hrách i jiných činnostech. Pěkné počasí, pohoda, aktivní odpočinek a veselí doprovázely celý průběh zářijového víkendu. Pomohl a rozšířil poznání dospívajícím dětem a mládeži. Pomohl tělesnému a psychickému zdraví i hezkým prožitkům ne vždy lehkého života seniorů.

S poděkováním všem, kteří pomáhají dětem, mládeži i ostatním

Vladimír Bílek
(Autor je předsedou SHTD a KDH)

ZMĚNIL SE, aby ustál digitální výzvy

Časopis Zámeček mění osudy dětí z dětských domovů. Teď se proměnil, aby uspěl v konkurenci sociálních sítí

Od roku 1997, kdy do schránek dětských domovů přišlo první číslo Zámečku, změnil časopis osudy mnoha opuštěných dětí. Některé inspiroval ke studiu na vysoké škole, další naučil finanční gramotnosti a pro stovky kluků a holek se stal dutou vrbou, které se svěřily se svým životním příběhem. Časopis, který má v průměru 100 stran, teď prošel velkou proměnou, aby se přiblížil svým dětským čtenářům a obstál v konkurenci Instagramu, TikToku a dalších hitů mladé generace.

Nápad na založení časopisu, který bude opuštěné děti inspirovat, aby změnilly své životy, vznikl v hlavách členů dnes populární

kapely O5 a Radeček. „Jako malí kluci jsme hráli na akcích pro dětské domovy a osudy kluků a holek z děčáků nás fascinovaly. Od běžného života je oddělovaly vysoké zdi, protože mnoho dětských domovů tehdy sídlilo v bývalých zámcích. Na pokojích běžně bydlelo třeba osm dětí, které vůbec neměly ponětí o tom, jak žijí jejich kamarádi. A tak nás napadlo začít vydávat časopis s nadějí, že to třeba některým z nich pomůže,“ popisují sourozenci Ondra a Tomáš Polákovi, kteří se na přípravě Zámečku i dalších akcí pro dětské domovy podílejí už více než čtvrt století.

Od té doby prošel časopis velkou proměnou. Na té aktuální má velký podíl sedmadvacetiletý šéfredaktor Lukáš Kotlár, který vyrostl v Dětském domově Uherský Ostroh. „První příspěvek jsem do Zámečku poslal ve 12 letech, byla to reportáž z fotbalového turnaje,“ vzpomíná Lukáš, který se už jako kluk zapojil do činnosti dětské redakce a novinařina ho nadchla. Vystudoval prestižní gymnázium Open Gate, teď dokončuje studium médií na Metropolitní univerzitě Praha a zároveň je ředitelem komunikační společnosti RHA Communications. „Nic z toho by bez Zámečku nebylo. Proto se teď snažím s přáteli z redakce ve vydávání Zámečku pokračovat a inspirovat další kluky a holky z děčáků v celé republice. A proto jsme také přišli s revoluční proměnou Zámečku, aby byl pro děti atraktivní i v dnešní době sociálních sítí,“ vysvětluje šéfredaktor, jak vznikl nápad na novou podobu časopisu.

Zámeček tvoří ve svém volném čase parta novinářů a me-

diálních expertů. V redakční radě působí ředitelé dětských domovů, šéfové nadací i odborníci na PR, například Vladimír Bystrov z agentury Bison & Rose. „Zámeček je pro prcky i teenagery z dětských domovů v mnoha případech jediný komunikační kanál. Píše nám mnoho dětí, které časopis berou jako věrného přítele a díky sdílení svých příběhů si uvědomí, že podobný osud sdílí tisíce jejich vrstevníků v celé republice. Máme pořád desítky malých redaktorů z dětských domovů z celé republiky, protože talentovaných dětí je stále dost. Ale čtenářů postupně ubývalo, naše texty už pro ně byly dlouhé. Proto jsme se rozhodli strukturu časopisu překopat doslova od základů – rozsáhlé texty nahradily kratší příspěvky a zaměřili jsme se na vizuální stránku – velké, čučavé fotky a poutavou grafiku,“ říká editor a předseda redakční rady Vladislav Sobol, který pracuje jako mluvčí společnosti ČEZ.

Nejnovější vydání Zámečku s pořadovým číslem 151 přináší například několik zážitků dětí z jarního redakčního setkání v Open Gate, rozhovor se čtyřadvacetiletou Terezou, studentkou vysoké školy v Písku, která prošla kojeneckým ústavem i dětským domovem a vrátila se zpět do své rodiny k dědovi a babičce, zprávu z DD Kašperské Hory o natáčení filmu o útěku z dětského domova, reportáže ze sportovních turnajů DD nebo básničky čtrnáctileté talentované Andrejky z DD v Horních Počernicích. Příspěvky dětských autorů doplňují informace o projektech, do kterých se mohou děti zapojit – například o možnostech studia v Open Gate nebo o programu Nadace Terezy Maxové dětem, která nabízí dětem z DD pomoc při hledání práce nebo bezplatnou podporu advokátů. Dalším tématem, na které se Zámeček zaměřuje, je odchod mladých lidí z DD do samostatného života. „V každém čísle nabízíme čtenářům rozhovory s mladými lidmi, kteří už z domova odešli. Někdy jsou to krásné a jindy drsné příběhy, ale vždy mají potenciál děti inspirovat,“ dodává šéfredaktor Lukáš Kotlár.

Novou vizuální podobu, na které se zdarma podílely graficky Noe Mi a Dáša Homolová, podpořil tisk na kvalitnější

papír s výrazným sponzorským podílem ostravské tiskárny PRINTO. Časopis vydává spolek Duha Zámeček z Havířova díky podpoře The Kellner Family Foundation, Nadace Terezy Maxové dětem a MŠMT ČR. Do dětských domovů po celé republice ho zdarma rozváží společnost DHL expres. Při přípravě časopisu spolupracuje redakce s mnoha nadacemi a neziskovými organizacemi, které se podpoře dětí z DD dlouhodobě věnují.

Duha Zámeček

Spolek Duha Zámeček se věnuje aktivitám pro dětské domovy dlouhodobě. Pro děti z DD Čeladná, Liptál, Fulnek, Příbor a Praha-Klánovice organizuje každý měsíc v rámci projektu Správná pětka víkendovky na horách, na kterých je prostřednictvím zážitkové pedagogiky připravuje na samostatný život po odchodu z DD. Dobrovolníci z Duhy Zámeček vydávají také časopis Zámeček, který pod záštitou Nadace Terezy Maxové dětem, The Kellner Family Foundation a MŠMT rozesílají do všech dětských domovů a výchovných ústavů v celé republice. Duha Zámeček je zároveň správcem volnočasového areálu Myšinec, dříve politicko-výchovného střediska SSM, které po rozsáhlé rekonstrukci opět slouží dětem. Spolek tam pořádá vlastní akce pro dětské domovy a zároveň ho pronajímá školám, kroužkům a dětským sportovním oddílům na víkendovky, školní výlety, tréninkové kempy a letní tábory.

Duha Zámeček
Vlastislav Sobol

Za tátou do vězení? Přes Skype!

Jsem v domově skoro 3 roky. Někdy jezdím k bráčkovi na prázdniny. S ostatními sourozenci se nevidám. Můj táta je ve vězení, a tak nemám možnost se s ním vidět. Takže jsem rád využil možnosti Skype hovoru. Napoprvé se nám spojení nezdařilo. Napodruhé už ano. Hovor trval asi 20 minut, byl jsem moc rád, že tatku vidím. Povíдали jsme si o všem možném. Třeba o škole, o mých zájmech, o holkách, o kamarádech a o tom, co mě baví a co mě nebaví. Domluvili jsme se, že si za měsíc zase zavoláme. Tenhle článek píšu právě proto, že bych chtěl i dalším dětem poradit, že existuje tahle možnost.

Daniel (16), DD Horní Slavkov

Chci žít jinak než moje rodina

V 11 letech můj život v rodině skončil. O rok starší bratr mě dovedl na nesprávnou cestu, stala se ze mě zlodějka. Spolu jsme kradli v obchodě různé sladkosti. Nebyli jsme funkční rodina, rodičům bylo úplně jedno, jak žijem. Výchovné ústavy a dětské domovy mě osvobodily od rodiny. Donutily mě se více učit a komunikovat s lidmi a naučily mě, jak s nimi vycházet. Naučila jsem se více starat o sebe i o domácnost.

Dneska už mi je 16 let a vím, co bych chtěla v životě dělat. Učím se průměrně. Chci studovat na střední škole zdravotnické a chci se stát zdravotní sestřičkou. Pokud založím vlastní rodinu, chci se o ni starat lépe než moji rodiče o nás.

Klára (16), DD Lipník nad Bečvou

Legendsy starých STÍNADEL

Před více než 80 lety popsal Jaroslav Foglar svět Vontů, Jana Tleskače, ježka v kleci a samozřejmě Rychlých šípů. Ale Stínadla se zrodila již mnohem dříve.

Pojďte s námi objevit legendy starých Stínadel. Najdte dvacet míst o kterých jste zatím jen četli. Ulice Na Nosálku, Zahradu Uctívačů ginga, Netopýří věž, Tyranův kout

a mnohá další... Na místech, kam jste většinou nikdy nezabloudili. Potřebujete jen mapu míst, tužku a možná i baterku. S výjimkou jednoho bonusového místa jsou všechna přístupná od 10 ráno do 8 večer.

Hra je prodloužena až do 31. března 2024 !

Papírovou mapu míst s herní tajenkou a legendami koupíte online v Jestřábově obchodě a

přibalíme vám k ní i balíček překvapení různých drobností spojených s tematikou Rychlých šípů, které se dají použít například jako odměny. (Napište do poznámky z jakého oddílu, případně střediska jste.)

Stínadelské legendy jednotlivých míst si můžete poslechnout i v audio podobě v podání herce Richarda Fialy (Audio je dostupné i online u jednotlivých otázek na webu: <https://www.rychlesipy.org/tajemstvi>).

Skautská nadace J. Foglara
Ilustrace: Renata Wilfling

postupně do sklepa, kde na ně čekala čarodějnice s pokladem.

Tradiční večerní posezení při svíčkách v „čajírně“ zakončilo tento halloween-ský večer. Po příjemně strávené noci si děti v sobotu ještě zahrály oblíbené deskovky.

Další setkání deskohráčů plánujeme na 24.–25. listopadu. To bude již ve znamení adventu. Už teď se na ně moc těšíme.

Jarmila Vaclachová
SVC TYMY
Holešov

NOČNÍ deskohraní

Ve dnech 20.–21. října proběhlo ve Středisku volného času (SVC TYMY) tradiční noční deskohraní ve znamení Halloweenu. Hlavním programem večera byly deskové hry Rychlé šípy, 4mation, Turboprší.

V těchto hrách jsme sehráli přípravné

turnaje na krajské kolo deskových her. Pro děti byly přichystány také další aktivity v tělocvičně.

Vyvrcholením programu byla halloween-ská úniková hra, ve které děti musely vyřešit spoustu šifer a různých záhadností. Tajenka je pak dovedla

Říjnová VÝZVA

Holešovští pionýři uskutečnili dobrodružnou výpravu do podzimní přírody

Pionýři zahájili letošní pionýrský rok. V září se uskutečnilo potáborové setkání, úvodní schůzky v klubovně,

2023. Od pionýrské klubovny jsme se vydali přes Žopy na hrad a hrádeček do Přílepu. Po cestě jsme zažili spoustu legrace a dobrodružství, vyzkoušeli jsme si v přírodě maskování, rozdělání ohně a práci s mapou a buzolou a také jsme poznávali přírodniny. Počasí se nám velmi vydařilo. Celý výlet jsme si společně užili.

Těšíme se na další dobrodružnou výpravu do přírody.

Za účastníky výpravy
Markéta Fuksová

„BRAŇÁK“ v novém

Závod požárníkové všestrannosti je součástí hry Plamen celá desetiletí. V průběhu let se jasně proměňoval v počtu stanovišť a typu úkolů, které mladí hasiči plnili. Vždy však zůstával hlavní cíl, tj. získávat a upevňovat všestrannou pohybovou zdatnost dětí a mládeže, prohlubovat jejich znalosti a osvojovat si základní informace v oblasti požární ochrany a ochrany člověka za mimořádných událostí. V loňském roce přišlo rozhodnutí o jeho modernizaci.

Na jaře 2023 byla na celorepublikovém setkání vedoucích okresních odborných rad mládeže představena nová verze závodu.

Reakce na modernizovaný „braňák“ rozhodně nebyly jen pozitivní. Ozývaly se nejrůznější obavy, ale to by nebyli hasiči, aby se k této výzvě nepostavili čelem! Byly provedeny další změny, rozjela se celá řada „školování“ vedoucích kolektivů tak, aby mohli připravovat své svěřence.

Bylo nutné zajistit pro všechna okresní sdružení materiály na jednotlivá stanoviště. „Mládežníci“ napříč celou republikou opravdu odvedli velký kus práce.

Máme tedy Závod hasičské všestrannosti a brannosti (ZHVB), spojující všeobecné pohybové aktivity s mimoškolním vzděláváním v oblasti požární ochrany, první pomoci, brannosti nebo ochrany obyvatelstva. Účastnit se ho mohou pětičlenné hlídky mladých hasičů v kategoriích mladší a starší žáci, dorostenci, dorostenky a smíšená družstva dorostu. Podmínkou účasti je splnění okruhů celoroční činnosti – volnočasové aktivity kolektivu, aktivity pro neorganizované děti a veřejnost a činnost s dětmi a mládeží s omezenými příležitostmi, odznaky odbornosti, dobrovolnictví, vzdělávání a kultura, výcvik

a prevence. Dále se mohou účastnit pětičlenné hlídky dětí a mládeže neorganizovaných v SH ČMS – žáci 1. a 2. stupně a studenti středních škol.

Novinkou je možnost utkat se v ZHVB v okresním, krajském i republikovém kole.

Účastníky na trati dlouhé cca 2 kilometry čeká celkem 7 stanovišť s nejrůznějšími úkoly.

Začíná se hodem na cíl / střelbou ze vzduchovky, pokračuje se orientací v přírodě, tedy určováním turistických a topografických značek, stop zvířat nebo poznáváním rostlin a stromů.

Třetím stanovištěm je uzlování, na kterém děti uvážou plochou spojku, liščí, lodní, tesařský uzel a dvojitou osmičku. Pokračuje se k úkolům z oblasti základů první pomoci, kde děti určují způsob ošetření různých zranění a život ohrožujících stavů.

Další v pořadí je požární ochrana, tedy poznávání technických prostředků požární ochrany, rozeznání rizikových situací v domácnosti nebo sestavení trojúhelníku hoření. Předposlední stanoviště, brannost, představuje fyzickou zátěž v podobě překonání vodorovně zavěšeného lana. Poslední stanoviště je nazváno ochrana obyvatelstva. Tam je potřeba „sbalit“ správné věci do evakuačního zavazadla, demonstrovat rozhovor na tísňovou linku v různých mimořádných situacích a sestavit záchranářskou uličku.

Od začátku října probíhají okresní a krajská kola a ohlasy jsou velmi pozitivní.

Organizace závodu pořadatelé zvládají dobře, dětem se závod líbí, novinky přijaly a dobře se je naučily. Sbíráme reakce, postřehy, podněty, připomínky tak, abychom mohli odstranit případné zádrhly, nedostatky a v dalším roce náš „braňák“ vyladit.

Jaroslava Čečrdlová
vedoucí Krajské odborné rady mládeže
Středočeského kraje
Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska (SH ČMS)

PARLAMENTY mládeže ve Sněmovně

V prostorách Poslanecké sněmovny zahájilo své jednání první Republikové fórum parlamentů dětí a mládeže (PDM)

V prostorech Poslanecké sněmovny PČR se 9. listopadu 2023 konala úvodní část prvního setkání Republikového fóra parlamentů dětí a mládeže. Jde o novou otevřenou platformu pro spolupráci, setkávání a podporu činnosti všech úrovní parlamentů mládeže na celostátní bázi. Koordinátorkou a organizátorkou třídenní (9.–11. 11.) akce, pro niž kromě Sněmovny poskytly prostor i Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) a Právnická fakulta UK, je Česká rada dětí a mládeže (ČRDM). Během zahájení se u řečnického pultu vystřídali koordinátor Republikového fóra Pavel Linzer, poslanec Viktor Vojtko, jenž nad akcí převzal záštitu, vedoucí oddělení neformálního vzdělávání mládeže a sportu DZS Pavlína Slavíčková, předseda České rady dětí a mládeže Aleš Sedláček – a čas na to podpořit jednání mladých lidí si ve Sněmovně našel i ministr školství, mládeže a tělovýchovy Mikuláš Bek.

„Dnes mám tu čest v Poslanecké sněmovně hostit první Republikové fórum parlamentů dětí a mládeže. Chceme společně najít cestu, jak lépe reprezentovat mladé lidi v politickém rozhodování a zajistit, že celostátní i regionální politika bude aktivně řešit

jejich problémy,“ konstatoval Viktor Vojtko. Pavlína Slavíčková ocenila aktivitu zúčastněných mladých lidí, zasadila ji do širšího evropského kontextu a povzbudila je mj. odkazem na vyhlídky osobnostního růstu, které nabízí kupříkladu program Erasmus. Předseda ČRDM Aleš Sedláček vyzdvihl vůli mládežnických parlamentů ke společnému postupu a povšiml si v této souvislosti i paralely se vznikem České rady dětí a mládeže, u jejíhož zrodu stálo před čtvrt stoletím osm organizací, a nyní jich Česká rada zastřešuje stovku.

*Předseda České rady dětí a mládeže
Aleš Sedláček*

Vizi Republikového fóra je vytvořit udržitelnou a dlouhodobě fungující celostátní platformu pro spolupráci všech typů parlamentů mládeže. Má jim pomáhat rozvíjet jejich činnost a dávat mladým lidem napříč ČR příležitost přinášet jejich potřeby a problémy na republikovou úroveň.

Tématy prvního Republikového fóra se staly Podpora činnosti parlamentů mládeže a Duševní zdraví a wellbeing.

Akce byla určena primárně zástupcům všech krajských a městských parlamentů mládeže, ale vítáni jsou také členové školních žákovských parlamentů a mladí lidé, které zajímají témata Fóra a nezastupují žádné studentské/mládežnické uskupení (neorganizovaná mládež). Fórum nabídlo tři dny nabitě diskusemi, workshopy, přednáškami a pracovními skupinami s odborníky, politiky, a hlavně zajímavými mladými lidmi z celé republiky. Program obsahoval i teambuilding a výměnu zkušeností.

Republikové fórum vzniká s cílem spojit současnou rozdrobenou soustavu parlamentů dětí a mládeže. Ty se vnitřními strukturami odlišují, což neřídka vedlo k nepochopením a rozporům mezi nimi a bránilo jim v prohlubování jak spolupráce, tak také rozvoji soustavy parlamentů dětí a mládeže v ČR jako takové.

Poslanec Viktor Vojtko

Účelem Republikového fóra není „shora“ a tzv. na zelené louce vytvářet složité vertikální vztahy nad- a podřízenosti či združňovat vzájemné rozdíly mezi parlamenty dětí a mládeže (PDM). Jde naopak o to hledat s parlamenty cesty bližší spolupráce, a to „zespodu“. Nadto je

*Zástupkyně Strukturovaného dialogu
s mládeží Michaela Doležalová*

Ministr školství, mládeže a tělovýchovy Mikuláš Bek

ještě spojovat tmelem společného úsilí o rozvoj smysluplné participace mládeže, zlepšování jejich činnosti a řešení konkrétních témat a problémů.

„Chceme, aby parlamenty dětí a mládeže byly místem, které je přístupné všem mladým lidem bez rozdílů a umožňuje jim v přátelském a podporujícím prostředí ovlivňovat veřejné dění a rozvíjet se. A přesně takové prostředí a zastřešující platformu pro spolupráci parlamentů mládeže chceme vytvořit na celostátní úrovni skrze Republikové fórum tak, aby parlamenty získaly stabilní podporu ve své činnosti a vznikl jednotný kanál, skrze který mají mladí lidé možnost být slyšet,“ říká koordinátor Republikového fóra PDM Pavel Linzer.

Republikového fóra se mohou účastnit zástupci všech parlamentů dětí a mládeže ve věku 13–26 let. Část míst je vyhrazena též pro zástupce školních žákovských parlamentů, ale také další mladé lidi, kteří nereprezentují žádný parlament, ale chtějí se do nějakého zapojit, založit jej či se zajímají o témata Fóra.

Hlavní cíle Republikového fóra jsou:

- Vytvořit otevřenou, transparentní a inkluzivní celostátní platformu pro setkávání parlamentů mládeže a mladých lidí v ČR.
- Posilovat hlas mladých lidí v ČR a přinášet potřeby a témata regionálních a místních parlamentů mládeže a mladých lidí na celostátní úroveň.
- Zprostředkovávat na celostátní úrovni smysluplný dialog mezi mladými lidmi a lidmi s rozhodovací pravomocí.
- Propojovat parlamenty mládeže

Pavlína Slavičková, vedoucí oddělení neformálního vzdělávání a sportu Domu zahraniční spolupráce

na různých úrovních napříč ČR, posilovat jejich spolupráci a výměnu zkušeností a rozvíjet celostátní strukturu parlamentů mládeže.

- Podporovat a rozvíjet činnost jednotlivých parlamentů dětí a mládeže a zprostředkovávat jim příležitosti a další akce pro rozvoj jejich členů i jich samotných.
- Rozšiřovat spolupráci parlamentů mládeže s dalšími partnery Fóra a také jejich možnosti zapojení do dalších projektů/programů participace mládeže.

- Podporovat vznik nových parlamentů dětí a mládeže a vytvářet podmínky pro co největší zapojování všech skupin mladých lidí bez rozdílů do jejich činnosti.

ČRDM uspořádala Republikové fórum parlamentů dětí a mládeže ve spolupráci s partnery, jimiž jsou Strukturovaný dialog s mládeží, MŠMT, Dům zahraniční spolupráce / Europe Goes Local, EDYN a Poslanecká sněmovna. Akci udělil záštitu poslanec Viktor Vojtko (STAN).

Na přípravách Republikového fóra se podílejí partnerské parlamenty dětí a mládeže, konkrétně Krajský studentský sněm Pardubického kraje, Parlament dětí a mládeže města Ostravy, Parlament mládeže Mladá Boleslav, Středoškolský sněm hl. m. Prahy, Česká středoškolská unie, Parlament dětí a mládeže Moravskoslezského kraje, Studentský parlament GJKT a Jihočeský studentský parlament.

Tisková zpráva ČRDM
Foto Jiří Majer a archiv ČRDM

Koordinátor Republikového fóra parlamentů dětí a mládeže Pavel Linzer

POCTA Bronzovému vlkovi

Městská část Praha 6 odhalila pamětní desku skautu Jiřímu Navrátilovi

Skaut-odbojář a někdejší politický vězeň, publicista, překladatel a čestný občan Prahy 6 Jiří Navrátil má od 11. září 2023 na domě, kde dlouhá léta žil, pamětní desku. Slavnostní odhalení plakety v Zelené ulici v pražských Dejvicích se uskutečnilo u příležitosti jeho nedožitých stých narozenin a zúčastnily se ho desítky lidí. Jejich pozornost v horkém zářijovém odpoledni upoutali krátkými proslovly starosta MČ Praha 6 Jakub Stárek, starosta Junáka – českého skauta Josef Výprachtický a syn Jiřího Navrátila Tomáš. Mezi přítomnými nechyběli ani zástupci České rady dětí a mládeže, Asociace turistických oddílů mládeže, jakož i některých dalších organizací.

„Byl duší a tělem skautem. Byl členem protinacistického odboje a aktivně se v květnu 1945 podílel na Pražském povstání. V roce 1949 se účastnil spolu s dalšími skauty nepodařeného pokusu o protikomunistický převrat a byl odsouzen za velezradu na dvacet let odnětí svobody,“ připomněl Jakub Stárek. Jiří Navrátil strávil léta v jáchymovských uranových dolech. Propuštěn byl na amnestii v r. 1960.

Starosta šestého pražského obvodu dále rekapituloval, že již v roce 1968 se Jiří Navrátil podílel na znovuoobnovení skautingu v Československu a v při třetí obnově v roce 1989 se stal členem Ústřední rady Junáka, v r. 1992 byl zvolen starostou a později byl prvním místostarostou Junáka – českého skauta. V roce 1989 byl zakládajícím členem Masarykova demokratického hnutí a až do své smrti členem jeho předsednictva.

Jakub Stárek upozornil, že Jiří Navrátil byl nositelem mnoha českých i zahraničních skautských vyznamenání včetně toho vůbec nejvyššího – Bronzového vlka. Byl též nositelem Zlaté lípy, vyznamenání Ministerstva obrany ČR

za svoji činnost ve druhém a třetím odboji. „Jeho úctyhodný život – život, který se podle mě málokomu podaří naplnit stejně jako Jiřímu Navrátilovi – je úzce spjat s Prahou 6 a s domem, kde dnes stojíme. A právě proto jsme velmi rádi, že dnes tady můžeme být svědky odhalení jeho pamětní desky,“ shrnul Jakub Stárek.

Za velmi dobrodružný a také velmi inspirativní označil život Jiřího Navrátila Josef Výprachtický, starosta organizace Junák – český skaut. Připomněl, že Jiří Navrátil začínal jako skaut ve Foglarově Dvojce i to, že si pak založil vlastní oddíl. Josef Výprachtický v tom spatřuje důležitou pomoc skautské organizaci, kde výchova dětí je součástí poslání: přispívat k tomu, aby byl svět lepší. „Jiří také díky svému skautství se potom zapletl do téměř světových, ale určitě událostí tohoto státu, které ho poznamenaly na dlouhých jedenáct let, které strávil ve vězení. A musím říct, že když se vrátil a když já jsem měl možnost ho poznat – až po roce 1990 – tak to, co na něm bylo nejcennější, bylo, že on vyšel z toho vězení psychicky nezlomen. Spousta lidí to tam vydržela, ale odnesla si vlastně nenávist a takovou zapšklou vůči světu. Jiří Navrátil se držel skautského zákona ‚Skaut je veselý myslí‘ – a přes všechny hrůzy, které zažil, tak dokázal nám, tehdy mladým, předávat to skautské poselství s úsměvem, radostí a důvěrou,“ vypíchl Josef Výprachtický.

Zleva Aleš Sedláček, Tomáš Navrátil a Josef Výprachtický

Tomáš Navrátil míní, že místo vybrané ve spolupráci s SVJ pro umístění pamětní desky jeho otci asi nebude „úplně jednoduché“, neboť čárky na přilehlých stěnách dávají tušit, že se tam dělají graffiti. Ta podle něj obvykle vymezují působnost nějakého místního gangu, podobně asi jako když pejsci na ulicích počurávají rohy domů. „A já si myslím, že tady to demokratické počurávání rohů děláme málo. A proto jsem obzvláště nadšený z toho, že se Praha 6 byla schopná nejdřív vzepřít nedemokratickému počurávání rohů v soše maršála Koněva – a teď, abych tatínka trošku připozdvihl, tady vyzdobil svým vlastním gariffiti i tuto naši abych tak řekl bojovou zónu. Prostě toto je místo, které není jednoduché – a jsem opravdu nadšený, že k tomu měli (úředníci z radnice šestého pražského obvodu) odvahu,“ řekl Tomáš Navrátil. Konstatoval rovněž, že

všichni, kdo se na desce podíleli, museli překonat spoustu překážek, a vyjádřil jim svůj dík.

„Táta se dostal k neuvěřitelnému množství různých oficiálních příležitostí reprezentovat skauty, reprezentoval Českou republiku na mnoha místech, odhaloval několik desek. A myslím si, že to byla jeho oblíbená činnost, protože při tom mohl říct i něco trošku legačního. A zároveň: na pozvánce jsem si přečetl, že byl filosof. Nejprve mě to trochu překvapilo, ale potom jsem si řekl, že to je naprosto přesné. Filozofický rozměr, který přidával do běžného pouličního rozměru, byl myslím nezpochybnitelný,“ přitakal textu pozvánky na odhalení pamětní desky svému otci Tomáš Navrátil.

Tři skauti – on, Josef Výprachtický a Jakub Stárek – pak za mnohahlasého zpěvu skautské hymny Junáci vzhůru, volá den svorně stáhli látku, která až do té doby zakrývala plaketu, jejímiž autory jsou Radko Šťastný a Jan Dvořák. „Účastník II. a III. odboje a pochodu studentů na Pražský hrad 25. února 1948 / vězeň komunistického režimu / překladatel a novinář / držitel nejvyššího světového skautského vyznamenání Bronzový vlk,“ hlásá od nynějška nápis na pamětní desce připojený pod jméno s životopisnými daty Jiřího Navrátila.

Text i foto Jiří Majer

Lavička VETERÁNŮ

ČRDM uctila válečné veterány výměnou vzpomínkové lavičky za novou

S jednodenním náskokem, totiž 10. listopadu 2023, si zástupci Kanceláře České rady dětí a mládeže (ČRDM) a lidé s ní spjatí připomněli Den válečných veteránů. Před polednem v žižkovském parčíku poblíž Olšanského náměstí instalovali novou vzpomínkovou lavičku na místo původní, která po osmi letech již přestala vyhovovat. Nová lavička vypadá úplně stejně jako její předchůdkyně, pouze ji spolek Military muzeum generála Sergěje Jana Ingra ve Vlkoši, jenž za nápadem se vzpomínkovými lavičkami stojí, opatřil jiným pořadovým číslem: namísto někdejší desítky má nyní 109.

Přítomní pak na počest veteránů zapálili svíčky a na novou lavičku položili kytici. Coby místo neokázalé piety ji ČRDM instalovala spolu s radnicí třetího pražského obvodu v roce 2015. Od té doby lavička funguje i jako tradiční místo výročních setkání spojených právě s připomínkou osudu padlých i přeživších vojáků, a to včetně těch novodobých ze zahraničních misí.

Vzpomínkovou lavičku zdobí pětice stylizovaných květů vlčího máku a vrytý citát zesnulého válečného veterána

nadporučíka Jiřího Schamse, řečeného REGI: „Kdybys byl třeba jediný, kdo může či umí udělat, co je třeba, musíš to udělat...“.

Den válečných veteránů – 11. listopad – se slaví celosvětově jako Den veteránů nebo Den vzpomínek. Od listopadu 2001 je tento významný den připomínán i v České republice. Jedenáctý listopad byl přitom vybrán symbolicky, neboť toho dne roku 1918 bylo ve vlakovém voze v Le Francport u severofrancouzského města Compiègne podepsáno příměří mezi Spojenci a Německem, jímž byly na západní frontě ukončeny boje 1. světové války. Symbolem Dne veteránů se stal květ vlčího máku.

Text i foto Jiří Majer

Karel Jan Nepomuk Josef Norbert Bedřich Antonín Vratislav Menas kníže ze Schwarzenbergu. Poradce prezidenta Václava Havla a vedoucí jeho kanceláře, ministr zahraničí, senátor a poslanec Parlamentu ČR, čestný předseda TOP 09 a kandidát na prezidenta... 28. října 2023 byl oceněn prezidentem Petrem Pavlem Řádem bílého lva. Odešel 12. listopadu 2023 ve věku 85 let.

Řekli o Karlu Schwarzenbergovi:

„Sloužil. Noblesně. Bude chybět, není, kdo by jeho místo nahradil. Děkuji. Za každý rozhovor, který nutil přemýšlet a ptát se, jak bych mohl být i já prospěšnější. Vyplatilo se vždy poslouchat každé jeho slovo. Naplněný život. Šlechtic,“ napsal o Karlu Schwarzenbergovi Jan Farský, skaut a místopředseda STAN.

„Jeden z největších státníků a vizionářů, co jsem v životě potkal. Učil nás, že „pomáhat se musí“! Moudrý, laskavý, noblesní a vnímavý člověk. Měl naplněný život,“ zavzpomínal i další skaut, Petr Gazdík.

„Boj za lásku a pravdu bude trvat po celou existenci lidstva, nikdy ho ale nesmíme vzdát,“ slova, která Karel Schwarzenberg pronesl, jej zcela vystihují. Služba zemi, kterou měl rád, a služba lidem pro něj byly celoživotní samozřejmostí. Ať už tak činil před listopadem 1989 svou podporou českého disentu anebo jako senátor, ministr zahraniční, či poslanec.
(z nekrologu na webu TOP 09)

„Karel Schwarzenberg nám vždycky říkával – politik musí mít rád lidi. On je rád měl a lidé jeho. Je mi nesmírně líto, že nás opustil. Zanechal nám však odkaz, který je nesmrtelný a musíme ho nést. Budu vždy vděčná, že tak zásadně ovlivnil i můj život. Odpočívajte v pokoji, Karle,“ říká Markéta Pekarová Adamová.

Odešel KNÍŽE...

Karel Schwarzenberg prožil dětství na Orlíku a do školy chodil v blízkých Čimelicích. Se skautingem se seznámil jako malý kluk - nadchly ho Základy junáctví od A. B. Svojsíka a knihu si, stejně jako opasek, sbalil do kufříku, když s rodinou v roce 1948 nuceně opouštěl Československo. Do skautu pak vstoupil až v exilu v Rakousku, kde zažil i Světové skautské jamboree. Myšlenky Roberta Baden-Powella a Antonína Benjamína Svojsíka ho podle jeho vlastních slov v mládí velmi ovlivnily.

zdroj: FB Junák - český skaut

V prosinci 2012 s Karlem Schwarzenbergem natočil Miloš Říha – Šípek, ředitel Skautského institutu, rozhovor ke Století skautingu do série rozhovorů Skautská vize.

„Starat se o věci začíná přesně ve vlastní vesnici nebo v té čtvrti, kde člověk bydlí. Když má člověk otevřené oči – a skaut by měl být dobrý pozorovatel – tak vidí sám, kde je něco problematického, a pak by se do toho měl dát. Nečekat, až ho někdo popadne u kštic, až do toho problému narazí nosem, ten problém musíte sami vidět. O to jde: najít sami, co byste ve svém bezprostředním okolí mohli vylepšit.“ Právě tak vysvětlil Karel Schwarzenberg v rozhovoru Skautské vize, kde podle něj začíná péče o vlast. A je jisté, že po celý život sám nepřestával hledat.

Rozhovor z cyklu Skautské vize si

můžete připomenout ze záznamu či ve stejnojmenné knize:

- https://youtu.be/y_nhfjTxfw?si=P-Bi3M1Qf1gkF7exl
- <https://www.obchod.skaut.cz/velky.../skautske-vize.html>

Kníže Karel Schwarzenberg s Tomášem Novotným a Alešem Sedláčkem při podpisu Memoranda ČRDM, týkajícího se podpory činnosti spolků dětí a mládeže, květen 2010, foto Tomek Hurt

ANKETA: Jakou pro Vás důležitou výzvu jste v životě přijali?

Tomáš Řízek
výtvárník, nakladatel

Asi největší výzvou je pro mne vždy získávání jazykových znalostí. Všechny jazyky, kterými jsem schopen, v současné době komunikovat, jsem se učil pod tlakem, takzvaně „za pochodu“. Mým prvním cizím jazykem byla němčina. Po ní následovala angličtina, která se pro mne stala naprostou nutností, pokud jsem chtěl komunikovat s okolím v cizím prostředí. A samozřejmě největší výzvou pro mne byla čínština, jelikož jsem potřeboval s dětmi komunikovat napřímo při mých workshopech na Tchaj-wanu. To byly tři měsíce zasvěcené jen psaní znaků a mumlání fonetických tónů. Ale každá výzva je podle mne důležitá, neznám nedůležité výzvy.

Tomáš Řízek je nositelem několika významných ocenění. Naposledy (19. října 2023) za svou činnost získal cenu ministra zahraničních věcí Gratias Agit, udělovanou za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

Monika Granja
ředitelka Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Někdy je velmi těžké si uvědomit, že v určité konkrétní dobu přijímáme rozhodnutí, které se časem ukáže jako jedna z největších životních výzev. Když to hodnotím zpětně, bylo pro mne zásadní výzvou se v osmnácti letech, v roce 1991, vydat na studia do tehdejšího Československa. Jela jsem do neznáma, bez znalosti češtiny, ale s velkým nadšením a naději, že vše dobře dopadne.

Tenkrát nebyl dostupný internet, telefon byl drahý, rodičům jsem tedy psala dopisy poštou. Ty k nim pak putovaly i několik týdnů... Dnes je pro mne výzva žít dobře každodenní život – vstát ráno, jít do práce, která mne sice velice baví, ale kde musím řešit i náročné věci. Výzva je dát i přijímat zpětnou vazbu, přiznat chybu, omluvit se... A pokud tyto malé každodenní výzvy přijímám, mám dobrý pocit, že žiji plnohodnotný život.

Jan Becher
knihkupec

První výzvu v mém životě jsem si dal sám. Bylo mi už okolo 30 let. Sám sebe jsem vyzval: „Nauč se říkat ne!“. Do té doby jsem si v životě způsobil většinu problémů tím, že jsem neuměl říct prostě „ne“. Vrhla jsem se do mnoha projektů z čirého nadšení a k tomu jsem pokřádával „ano“ na všechny žádosti o pomoc. Říkal jsem „ano“ i ve vztazích, ve chvílích, kdy jsem měl říct „ne“ nebo „nevím“. Začal jsem se dostávat do stresových situací, kdy jsem nestíhal nic – a k tomu, což je mnohem horší, jsem svou neschopností říci „ne“

ubližoval lidem kolem sebe. A nedalo se nikomu vysvětlit, že jsem měl vždy jen ty nejlepší úmysly! Od chvíle, kdy jsem se naučil říkat „ne“ je můj život šťastnější a zvládnou toho více. A pak jsem jednoho dne uviděl na TEDu přednášku Adama Gebriana o tom, jak se rozhodl přijímat všechny profesní nabídky a kam ho to v životě dostalo. To byla druhá výzva, kterou jsem si dal: začal jsem na všechno, co by mě někde mohlo posunout, říkat: „ano“, takže když přišla výzva, abych přispěl do této ankety...

Jan Becher provozuje knihkupectví Kapitola ve Frýdku-Místku.

*Foto archiv respondentů
Připravil Jiří Majer*

KNIHOVNIČKA

KDO JSEM a co tady dělám?

Průvodce praktickou sebezkoušeností

Rostislav Honus

Čas od času je užitečné se na chvíli zastavit a odpovědět si na základní otázky, které souvisejí s naším

bytím. S tím, jaký život žijeme. Udělat si inventuru a pořádek v tom, kde se právě nacházíme, co tady děláme, kam směřujeme, zda jsme spokojeni a zda to takto chceme mít. Podívat se, jak odpovídáme na otázky, které nám klade život, a pátrat, jaký smysl nám to celé dává. Předkládaná kniha může být v tomto směru vašim osobním průvodcem. Nabídne vám praktické techniky, které pomohají strukturovaně přemýšlet

o důležitých otázkách vašeho jedinečného a neopakovatelného života. Kniha je určena pro všechny zájemce o sebepoznání i pro psychology, kouče, lektory, terapeuty či sociální pracovníky.

Mgr. Rostislav Honus působí v oblasti sociálních služeb jako metodik, supervizor, lektor a poradce pro oběti trestných činů.

*Brožovaná, 136 stran,
229 Kč, Portál, 2023*

foto Jiří Majer (Republikové fórum parlamentů dětí a mládeže)

foto Jiří Majer (Republikové fórum parlamentů dětí a mládeže)